

Dødsstraffen og Forbrydelserne.

(Revue pénitentiaire, Marts 1908, oversat af Adolf Goos).

Hr. Professor Lacassagne kunde ikke forholde sig ligegyldig overfor de Diskussioner, som Forelæggelsen af Lovforslaget om Dødsstraffens Afskaffelse har fremkaldt, eller rettere: han skyldte os at sige sin Mening om dette Spørgsmaal. Han har heller ikke unddraget sig denne Pligt. I en Bog, som han har viet Mindet om »sin gamle Ven og Vaabenfælle G. Tarde«, tager han bestemt Parti for Tilhængerne af Dødsstraffen og Afstand fra dem, der ønsker denne Straf afskaffet.

Bogen, der er skrevet i et let læseligt Sprog, giver et meget fuldstændigt Résumé af alle de Argumenter, Tilhængerne af de to Anskuelser har gjort gældende, og paaviser, at Størstedelen af dem, om ikke alle, er meget gamle, thi til Trods for Evolutionsteoriene og visse Teorier om Kriminalitetens »sygelige« Natur og Samfundets Ret til at forsvare sig mod den inkurable Forbryder synes de næsten alle ordret at være laante fra Plato. Men det er ikke tilstrækkeligt at kende de Argumenter, Regeringen eller den udmærkede Ordfører for Lovforslaget har paaberaabt sig, eller at erindre om den Diskussion, der nylig har fundet Sted i vort Selskab, og de modstridende Meninger, der er fremsatte af Kriminalister og Filosofer; man maa vide, hvad de statistiske Oplysninger gaar ud paa, thi kun ved dem er det muligt at naa til en videnskabelig Løsning af Problemet, idet de viser os, hvad den forsætlige eller uvilkaarlige Experimenteren med Afskaffelsen af Dødsstraffen har ført til i andre Lande.

Den udmærkede Professor har undersøgt disse Oplysninger nøje, og det Svar, de giver, forekommer ham ikke tvivlsomt. Forbrydelserne og da navnlig de, der er begaaede mod Personer, tager til baade i Antal og Voldsomhed. Forbrydelserne mod det menneskelige Liv, saavel de paadømte som de, der ikke kommer for Domstolene, er i stadig Stigen;

to Slags, maaské de, der hyppigst forekommer, Fosterfordrivelserne og Giftmordene, gaar ubemærkede hen og synes ikke en Gang at gøre Indtryk paa de offentlige Myndigheder. Paa den anden Side viser Erfaringen, at i Lande som England, Danmark*) og Japan, hvor Dødsstraffen ikke er en simpel Trusel, der kun bliver til Virkelighed overfor enkelte uheldige Forbrydere, hvor »the hard labour« og endog Anvendelse af Kat som legemlig Straf paafører Forbryderen en voldsom og frygtet Lidelse, aftager Forbrydelserne i Antal. Kan man under disse Omstændigheder tøve og ofre Samfundets Interesse for rent sentimentale Hensyn? Hr. Lacassagne mener det ikke, og han spørger, om ikke enkelte Tilhængere af Dødsstraffens Afskaffelse i deres inderste Hjærte deler hans Anskuelse.

Hvorfor tager de nemlig ikke de yderste Konsekvenser af deres System med? Hvorfor opretholder de Dødsstraffen i den militære Lovgivning? Er det ikke, som Tarde meget rigtigt anfører, besynderligt at diskutere, om det er tilladt at guillotinere en Fadermorder, medens man finder det ganske naturligt i Felten at skyde en Soldat, der har gjort sig skyldig i Plyndring af Levnedsmidler?

Idet Dr. Lacassagne altsaa støtter sig til denne Belæring af Erfaringen, forlanger han Opretholdelsen af Dødsstraffen, ja endog Genindførelsen af de legemlige Straffe. Han tager samtidig til Orde mod de altfor hyppige Benaadninger. Straf-

*) Det beror utvivlsomt paa en Misforstaaelse, naar Forfatteren nævner Danmark blandt de Lande, hvor Dødsstraffens Fuldbrydelse skulde have bevirket en Formindskelse af Forbrydelsernes Antal. Der er næppe nogen, der for Alvor vil paastaa, at de Par Exekutioner af Dødsstraffen, der i den sidste Menneskealder har fundet Sted her hjemme, har haft nogensomhelst Indflydelse paa Forbrydelsernes Af- eller Tiltagen.

Mulig er det den saakaldte »Pryglelov«, der har foresvævet Forfatteren, men det er sikkert ogsaa yderst tvivlsomt, om de ganske faa legemlige Straffe, der er exekverede i Henhold til denne Lov, har haft en Aftagen i Voldsforbrydelsernes Antal til Følge.

fen mister sin Evne til at afskrække og statuere Exempler, naar den ikke fuldbyrdes ofte og ubønhørligt, og desuden maa man i et Samfund, der bestaar af Børn og Alkoholister og forgiftede Individuer, anvende den »haarde Haand« og ikke gaa mildt frem. Forgæves vil man indvende, at Forbryderen maa betragtes som syg. Den berømte Professor svarer, at saadanne syge ogsaa er antisociale og derfor bør fjernes.

Men samtidig bør Fuldbyrdelsen af Straffen ophøre at være et barbarisk Skuespil, egnet til at hidse en gemen og blodtørstig Hobs Appetit og give den dødsdømte Lejlighed til en Sørgeparade. Forfatteren forlanger derfor Afskaffelse af Guillotinen; han vil ikke erstatte den med den amerikanske elektriske Henrettelse, en ufuldkommen Dødsmaade, der minder om Middelalderens Tortur, ejheller med Skydning som i Serbien og i visse spansk-amerikanske Republikker. Han anbefaler Hængning indenfor Fængslets Mure, saaledes som den foregaar i England. Han forlanger desuden, at der tages visse Forholdsregler sigtende til at mildne den dødsdømtes sidste Lidelser. »Hvis et civiliseret Folk,« skriver han, »har Ret, andre siger Pligt, til at skille sig af med en Person, der har vist sig farlig og antisocial, bør man gøre det paa en mere human Maade. Hvorfor skulde man ikke kunne bedøve den dødsdømte, hvis han fremsatte Ønske derom? Man byder ham i det Øjeblik Vand, Vin og Tobak, hvorfor skulde man da nægte ham Æther eller Kloroform?«

Vil denne Ordning og disse Ræsonnementer overbevise Tilhængere af Dødsstraffens Afskaffelse? Vi tør ikke paa-staa det, men i ethvert Fald maa de yde deres Modstander den velfortjente Hyldest, at hans Bog er skreven i en ærlig Hensigt.

Endelig fremsætter den lærde Professor et Ønske, der bør nævnes. Enhver Straffeforanstaltning, skriver han, der ikke først tager Sigte paa Børnenes Forbedring, er unyttig. Lovgiveren maa derfor, som en forstandig Læge, systematisk anvende alle den sociale Hygiejnes præventive Forholds-

regler. Blandt disse er der én, der er særlig uundværlig, nemlig Forbudet mod den samfundsskadelige Offentliggørelse af Forbrydelsernes nærmere Omstændigheder, af Retsforhandlingerne og navnlig af Beretningerne om Henrettelserne, ledsagede af Fotografier af de dødsdømte eller deres Ofre. Vi kunde maaské føle os fristede til her at gøre en beskeden Indvending. Offentliggørelsen af Beretningen om Retsforhandlingerne, navnlig hvis den er affattet upartisk, er som selve Retsforhandlingernes Offentlighed en Garanti for Forsvarets Frihed, som vi kun nødvendig vilde give Afkald paa. Men den Begærlighed efter at vække Sensation, der endog fører til paa samme Side i et Dagblad at reproducere Billedet af en Helt, der er falden i Krigen, og af den sidste Morder, den sidste Indbrudstyv eller den sidste »Satyr«, kan selvfølgelig ikke stærkt nok misbilliges.

Henri Prudhomme.
